

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. Пазарджик, 22.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на двадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Димитър П. Бозаджиев
Елисавета Радина

при участието на секретаря Нели Ив. Въгларова
в присъствието на прокурора Г. Хр. К.
като разгледа докладваното от Елисавета Радина Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20225200600052 по описа за 2022 година

С присъда по НОХД 52/21 на РС Панагюрище подсъдимият П.Б. е признат за виновен в извършване на престъпление чл.132, ал.1, т.2 във връзка с чл.129, ал.1 във връзка с чл.129 ал.2 от НК, затова, че на 17.09.2020 г. в град Панагюрище е причинил средна телесна повреда на ИВ. Н. Б. от с.град, изразяваща се в избИ.е на зъб, без който се затруднява дъвченето във фазата на отхапването и говоренето, като телесната повреда е причинена в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия И.Б. с тежка обида и насилие

Осъден е подс.П.Б. да заплати на гражданския ищец сумата от 1 200 лв. (хиляда и двеста) лева неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане, като за разликата до претендирания размер от 6 000 лева съдът е отхвърлил предявения гр.иск за неимуществени вреди като неоснователен.

Предвид осъдителната присъда и на основание чл. 189, ал.3 от НПК е осъден подс.П.Б. да заплати по сметка на ОДМВР - Пазарджик направените на досъдебното производство разноски за СМЕ в размер на 183,00 лв., а по сметка на Районен съд Панагюрище да заплати 4 % държавна

такса върху размера на уважения граждански иск, т.е. сумата от 50,00 лв. , както и разноски в размер на 77,56 лв.

Присъдата е обжалвана от пострадалия, чрез повереника с оплаквания за нейната неправилност и незаконосъобразност в наказателно-осъдителната част само досежно по отношение на приложения леконаказуем състав и 2. в гражданско-отхвърлителната част, досежно неуважената част на иска. Иска се изменение на присъдата като се приеме, че деянието е съставомерно по текста на обвинението и уважаване на иска в отхвърлената част.

В жалбата на подсъдимия, атакуваща наказателно-осъдителната и гражданско-уважителна част на присъдата, е упрекнат постановилия я съд в неправилен анализ на доказателствата, като е предложен такъв, обезпечаващ защитната теза за липса на средна телесна повреда и претенцията на оправдаване на подсъдимия и отхвърляне на иска за деликт.

В инициативите за въззивния контрол отсъстват доказателствени искания, но по служебен почит Съдът прецени необходимостта от експертно изследване на инкриминираната телесна повреда чрез разширяване обхвата на експертизата и включване в състава на вещите лица освен на съдебен лекар и на специалист – хирург – стоматолог.

Жалбите се поддържат в съдебно заседание с доводи, аналогични на изложените в тях, които пространно се доразвиват .

Прокурорът настоява, че те са неоснователни, позовавайки се на мотивите към присъдата и споделяйки допълнителни такива относно фактически изводи, основани на конкретен доказателствен анализ.

Окръжният съд, като взе предвид доводите на страните и провери изцяло атакувания съдебен акт съгласно чл.314 от НК,прие за установено следното:

Жалбата на подсъдимия е неоснователна, а тази на частния обвинител и граждански ищец - частично основателна.

Възприетата в проверяваната присъда фактология е резултат от задълбочен и цялостен анализ на събраните в мащабно съдебно следствие различни доказателствени средства и доколкото се споделя изцяло от въззивната инстанция, е ненужно нейното приповтаряне. Доказателственият спор относно определени релевантни обстоятелства е правилно решен с

убедителни доводи за лансиране на конкретни информативни източници.

Възприетият при ревизията дефицит за веща оценка на вида и характера на установеното телесно увреждане бе повод за допълнително експертно изследване на дискутираните в първоинстанционното следствие от съдебния лекар и след това от съда в мотивите въпроси. Включването на специалист хирург – стоматолог гарантира в максимална степен експертната оценка на оспорваната от защитата телесна повреда, вкл. с оглед чл. 144, ал.2, т.2 от НПК.

Квалификацията на последната се атакува още от първата инстанция с твърдения, че тя не е съставомерна, доколкото се касае до един зъб , който, при това, не бил избит. Твърденията са несъстоятелни, доколкото въпросът е решен преди повече от 40 години с посветеното на „признаците и различията на видовете телесни повреди по Наказателния кодекс“ **Постановление № 3 / 27.IX.1979 г. на Пленума на ВС**. Според възприетото в т.11 „ Под "*****" следва да се разбира не само загубата, но и счупването до нивото на венеца или разклащането им до такава степен, че отпадането да е неминуемо. Разклащането или счупването на зъб от такава степен е равнозначно на избиването му, защото тези увреждания довеждат до затруднения и ограничаване физиологическата им функция“.

В този смисъл установеното счупване на първи горен десен резец (11 зъб – виж обяснението на в.л. в първоинстанционния съд, л. 89, НОХД 52/21) на нивото на венеца , при наличие на антагонист на долната челюст, е причинило ***** без които се затруднява дъвченето и говореното по смисъла на чл. 129, ал.2 от НК. Цитираното коректно от защитата (л. 83-84, ВНОХД) решение на ВКС1002/81, н.д.859/81 не е източник на правото (за разлика от посоченото ППВС, виж чл. 130, ал.2 ЗСВл) . Освен, че няма задължителен характер, то се отнася до такова частично счупване/отчупване на зъб, което отчупване не е до нивото на венеца или близо до нивото на венеца и тъкмо поради това е направен изводът, че в този случай функционалността на зъба във всички аспекти (естетична, за говора и дъвченето) не се засяга по смисъла, вложен в чл. 129, ал.2 .

В процесния случай непосредствено след инцидента (на следващия ден) пострадалият посетил кабинет по Съдебна медицина – София и му било издадено СМУ 402,09/20 (л. 13, ДСП), въз основа на което са изготвени

едноличното и комплексното заключение по двете изслушани съответно в първата и втората инстанции СМЕ-зи. Описанието на възприетото увреждане на зъба в това СМУ е дословно „ първи горен десен зъб е с косо счупване на коронката , като остатъка от нея в страничната си част е с височина 0,2-0,3 см над венеца , а в среднинната си част е счупена до нивото на венеца.“
***** (*****) е обосновало решението и на издалия удостоверение съдебен лекар да заключи „
*****“. Дори по смисъла на цитираното горе решение на ВКС , предвид счупването в едната част (странична) , което е съвсем близко до нивото на венеца, а в среднинната – до нивото на венеца, функционалността на зъба е засегната по начин , указващ именно на процесния вид телесна повреда .

Както става ясно от съдържанието на двете експертни заключения и от разпита на експертите по тях, предвид даденото описание на счупването в СМУ, се касае именно до възприетата от съдебния лекар телесна повреда . Приложеният в двете инстанции доказателствен способ (доколкото експертизата не е доказателство и не е ценена нито от предходната, нито от настоящата инстанция като такова) е бил задължителен, предвид на чл. 144, ал. 2, т.2 от НПК, а доколкото инкриминираното увреждане се изразява в избийе на зъб, се инициира включване на хирург-стоматолог, за да се гарантира възможността за правилна веща оценка.

Неоснователен е упрекът към съдебния лекар, автор на едноличното заключение за възприетата квалификация , която е потвърдена от новия експерт. Уточнено чрез разпита на експертите и твърденията на самия пострадад в с.з. на 14,09,21 (стр. 8, протокола) е, че последвал оздравителен (а не възстановителен) процес, в рамките на който зъбът бил „изграден“ (л. 77, ВНОХД). С подборния разпит на експертите са дадени отговори, които директно обосновават неоснователността на оплакванията за противоречия в едноличната експертиза.

Подробно, предвид възраженията относно засягане на дъвченето , е представен при разпита на стоматолог-хирурга и дъвкателния процес чрез четирите основни фази, в които протича –отхапване, оформяне на захапката, придъвкване и оформяне на захапката, преглъщане; като първата фаза – отхапването се обслужва от предните горни 6 зъба и долните 6 зъба, респ. и

процесния, който е първи горен десен .

Експертите признават, че основата за техните възприятия относно наличието увреждане се базират не на непосредствен преглед, какъвто не бил извършван, а на издаденото СМУ, отразено и в заключението. Категорично и еднозначно изключват възможността настоящ преглед да промени становището относно характера на телесното увреждане. Обосновават позицията си с обективния факт за отминалия период от време от датата на травмата, от когато тече, вкл. по коментираните данни на пострадалия, оздравителен процес в обсъдения горе смисъл. Освен това, експертите признават, че са взели предвид възрастта на пациента – 23 години, като във възрастовия диапазон 21 - 25 години съзъбието било най-здро и не страдало от патологични изменения, а и няма данни за такива в случая (такива твърдения изцяло отсъстват по делото).

Подборното изслушване на вещите лица игнорира основание за ново експертно изследване и предпостави наред с данните от писмените заключения потвърждение на извода в присъдата за вида и характера на телесното увреждане - средна телесна повреда, изразяваща се в избий.е на зъб, без който се затруднява дъвченето във фазата на отхапването и говоренето.

Потвърдиха се при контролната ревизия на присъдата и възприетите в нея фактически изводи относно механизма на причиняване на тази телесна повреда, част от който е специфичното състояние на причинителя й, дало основание за редакция на квалификацията чрез преминаване към леконаказуемия състав на чл. 132 , ал.1 т.2 от НК.

За постигане на фактическите изводи са противопоставени и изследвани формално обособените групи гласни доказателствени средства, полюсирани предвид съдържанието им, респ. отношението им към обвинителната и защитната теза.

Голословен и подчинен на интереса от конкретен изход на делото е упрекът от повереника към първоинстанционния съд за допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с оценката на доказателствения материал. Обосновано е прието че процесният инцидент е иницииран с неправомерното поведение на пострадалия като водач на МПС и се е развил в своята цялост на два епизода. На процесната дата и на метри от процесния офис на „Еконт“, където е извършено престъплението,

пострадалият завил към паркомясто след като отнел предимство на водача св. Иг.Л. и паркирал диагонално на оста на пътя, блокирайки по този начин движението по него и в двете посоки. Обратните твърдения на пострадалия досежно това неговото неправомерно поведение като водач на МПС основателно са отхвърлени като неверни, доколкото са опровергани от еднопосочните такива на подсъдимия и Л..

Неоснователно е критикуван решаващия съд (л. 81, ВНОХД), че превратно възприел твърденията на Л., че имал видимост около 15 мин. към мястото на първия инцидент, но не възприел нападението от пострадалия над подсъдимия. След интегриране на твърденията на този свидетел от ДСП, той сам ясно е заявил, че „ не е хронометър“ и не може да определи времето с точност. Това освен, че е логично и обективно, е излишно, предвид отчетените от първостепенния съд точни данни за времето от първия до втория инцидент и от първото до второто влизане в куриерския офис на подсъдимия, безспорно установени с часовника към камерата , заснела и влизането на пострадалия ***** и последващото влизане на подсъдимия.

Що се отнася до липсата на възприятия от Л. относно първия инцидент, те се дължат на причините установени от базовия съд – конкретна видимост към мястото на този инцидент Л. не е имал, предвид мястото на което бил паркирал и оставането си вътре в автомобила, пред който бил паркиран този на Б., осуетявайки така визуалната траектория до мястото на първия физически конфликт.

Отчитайки невъзможността да премине с автомобила си покрай затворилия пътното платно автомобил на пострадалия, подсъдимият още от прозореца настоял към него да се върне и да го премести като освободи платното и в отговор получил отказ, съчетан с обида – псувня. Свидетели на този диалог са намиращите се в близост М. и Г., чиито показания еднопосочно с тези на подсъдимия и опровергавайки заявеното от пострадалия установяват и развитието на ситуацията, непосредствено след това: след отказа и обидата, подсъдимият излязъл от автомобила и последвал пострадалия, продължавайки да настоява за преместване на автомобила, при което пострадалият постъпил по присъщия му до момента – противоправен начин: незначитайки правото на телесна неприкосновеност на подсъдимия, го нападнал , нанасяйки му директно, публично и зрелищно (на улицата на

Градския пазар) няколко повалящи удара с ръка в главата. Те също били възприети от посочените свидетели, чиято логична неутралност към инцидента е обективно предпоставена от посочените от всеки от тях здравословни проблеми.

Напълно голословно повереникът (л. 81, ВНОХД) атакува достоверността на твърденията на тези свидетели с довода, че били разпитани едва в съдебното следствие. Безпочвено заявява и противоречия в тези показания дори относно местоположението на пресъздадения от двамата свидетели първи инцидент между подсъдимия и пострадалия. От данните, предоставени от двамата следва, че това е станало по пътя между паркинга при пазара и офиса на „Еконт“ и по-близо до пазара, където Б. пристигнал, паркирал неправилно и така осуетил излизането с автомобила на подсъдимия.

Съпоставяйки показанията на тези двама свидетели с дадените от подсъдимия, решаващият съд обосновава е отчел едностранността им и следващата от нея достоверност на заявените обстоятелства около първия епизод на конфликта. С този правилен доказателствен разбор основателно са игнорирани като информативен източник както твърденията на пострадалия, с които отрича вербалната и физическа агресия към подсъдимия, така и твърденията на св. Гатева, че, при обективна възможност, не е възприела насилието на улицата удари от пострадалия на подсъдимия.

Лансираните доказателствени източници за обстоятелствата от първия инцидент са били подкрепени (виж възраженията на л. 82, ВНОХД) и от твърденията на св. Д. Д. (л. 87, НОХД), която добросъвестно е уточнила , че не може да си спомни точните думи, с които подсъдимият нахлул след пострадалия ***** на „Еконт“, но е била категорична относно смисъла им – „*****“, което потвърждава коментиране горе данни за предхождащото нападение ***** провокация спрямо нападателя.

Поведението на пострадалия ***** е било илюстрирано от представения от куриерската фирма видеозапис, към чиято автентичност страните не изразили съмнение и обсъждането му е паралелно с другите доказателства досежно едни и същи обстоятелства. Явно е, че пострадалият ***** е бил видимо напрегнат, изплашен и ясно е демонстрирал очакването си някой да влезе след него .

Очакването е било и оправдано, предвид последвалото след 4 минути нахлуване на подсъдимия с незабавната му реакция „*****“ за предходната му реакция на вербални и физическо нападение над него. Нападението над пострадалия ***** е решително, бързо, гневно, предвид данните от служителките ***** и от видеоматериала, внесли необходимата яснота вкл. относно инициатора на нападението ***** , което угодно подсъдимият не се спомня („*****“).

Всъщност, сБИ.е не е станало , тъй като единствените и то безспорно установени удари са били нанесени от подсъдимия на пострадалия. Видеозаписът на ситуацията възпроизвежда преразказаното от свидетелките-служители *****: П. и Д. и по този начин пълноценно го потвърждава. Потвърждава и възприетото от съда, че поведението на подсъдимия е било продиктувано от предходна провокация спрямо него от пострадалия, която е предизвикала основателно възприетото състояние на силно раздразнение. То е било обусловено от проявената непосредствено преди процесното посегателство физическа и вербална агресия от пострадалия спрямо подсъдимия.

Проявената вербална и по-конкретно установената обида(за което вече е постантовена влязла в сила присъда – л. 49 и сл. , ВНОХД) чрез псувня съставлява тежка такава по смисъла на чл. 132 от НК. Понятието „*****“ няма легална дефиниция, но доколкото псувнята е отправена в рамките на една вече създадена от обиждащия конфликтна ситуация, на публично място и към мъж, у когото предизвикала силно раздразнение и нападение над пострадалия, тя несъмнено е засегнала в една по-драстична степен личната самооценка и обществена репутация на обидения.

Несъмнено е установено, че последвалото обидата нападение с удари в главата, повалили подсъдимия, също е обусловило такава промяна в съзнанието му, при което то е силно стеснено относно възможността за обективна преценка на фактите от обективната действителност, която предполага възможност за правилни решения.

Правилно, въпреки възраженията на повереника в обратния смисъл, е било решението на първостепенния съд, че липсва необходимост от нарочна веща оценка за състоянието на силно раздразнение . То е било несъмнено установено. Поведението на подсъдимия, в което той е нападател, е изцяло

обусловено от предхождащото такова на пострадалия спрямо него, в което той сам е бил пострадал. Подсъдимият, за да може да продължи движението си с автомобила, бил принуден от неправомерното паркиране на пострадалия да го изчака, за да освободи пътното платно, за което дори апелирал към него, но получил в отговор – демонстративен отказ и псувня. При положение, че след изричането ѝ пострадалият безцеремонно се отдалечил от автомобила си, единствената възможност за подсъдимия е била да го последва с втори апел да премести автомобила. Отговорът е израз на повишената и вече трансформирана във физическа агресия – директно поualeяне на земята с удари на публично място и то в главата. Нападението е било неочаквано, дръзко, силно, повалило на земята изненадания подсъдим.

Неговата последваща реакция е била изцяло обусловена от предхождащите я обида и удари на подсъдимия. Изражението на лицето му и действията му спрямо пострадалия са представлявали ясно психо-физичното състояние, в което се е намирал. Освен акцента, поставен в мотивите към присъдата, върху описанието от св. Д. Д. („ ***** – л. 87, нохд), има и други подкрепящи възприетото състояние данни. При това те са също от непосредствени очевидци, каквито са другите две жени, присъствали на инцидента ***** св.Д Д. и св.Н. П. („Б. ***** ***** да бие...да налага И.... боят започна внезапно и съвсем неочаквано...“; „Б. *****, „ ***** ***** ... ***** “- л. 4 и 6 ДСП и л. 117-118, НОХД).

Обсъдената информация обосновава възприетия физиологичен афект, който е обективиран като възникнало вследствие на тежката обида и причиненото насилие от пострадалия психическо напрежение у подсъдимия, при което възможността му за правилна, съответна реакция на създалата се ситуация е силно ограничена, което неизбежно е рефлектирало върху бързо взетото решение сам да нападне своя нападател. В състоянието на силно раздразнение лицето трудно контролира психиката си, а оттам и поведението си, в следствие на което действията му надхвърлят нормалната, адекватна на ситуацията реакция, която то би имало в случай, че се намира в спокойно състояние. Още повече, че при физиологичния афект процесите свързани с възприемане, оценка, вземане на решение и осъществяването му протичат много бързи и се осъществяват почти незабавно във времето. Илюстрация на тъкмо такова поведение са възпроизведените възприятия на посочените три

свидетелки от ситуацията в куриерския офис, представена и от видеозаписа.

Състоянието на силно раздразнение е рефлектирало върху квалификацията на престъплението и е обосновоало приложение на леконаказуемия състав на чл. 132, ал.1 т.2 от НК вр. чл. 129 НК, предвид установената степен на причинената в това състояние телесна повреда. Изменението е в хипотезата на чл. 287, ал.5 от НПК, тъй като релевантните за по-леконаказуемото престъпление факти са установени на съдебното следствие и е направено искане от частния обвинител (л. 137, НОХД) за произнасяне с присъдата за престъплението по чл. 132, ал.1 т.2 вр. Чл. 129, ал.2 вр. Ал.1 от НК, което се преследва по тъжба на пострадалия.

В този смисъл са неоснователни претенциите на частния обвинител и граждански ищец и на прокурора за реакция спрямо присъдата досежно приложения леконаказуем състав в хипотезата на чл. 336, ал.1, т.1 от НПК, за което прокурорът няма и съответен протест. Правилно установената като резултат от всеобхватен доказателствен разбор фактология е поставена в съответната й правна рамка - квалификацията на престъплението е чл.132, ал.1, т.2 във връзка с чл.129, ал.1 във връзка с чл.129 ал.2 от НК

Обосновани и законосъобразни са изводите за обективна и субективна съставомерност на деянието по тази квалификация, а наложеното за него наказание е след правилно приложения институт по чл. 78а, ал.1 от НК . Отмерената като административно наказание глоба е в минимален размер , като са съобразени необременения съдебен статус и позитивната характеристика на дееца, както и всички обстоятелства в контекста на инцидента, изначално иницииран при това от пострадалия с последователни нарушения на ЗДвП, .

Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е отчел основателността на иска по чл. 45 от ЗЗД, но е определил обезщетение, което няма да репарира пълноценно болките и страданията от причинената му телесна повреда. Вярно е, че са претърпени след вербална и физическа провокация от самия пострадал, но в недостатъчна степен са съобразени засягането на дъвченето, доколкото избит е основен дъвкателен зъб (л. 78, ВНОХД) и говоренето,тъй като избитият фронтален зъб прави невъзможни за произнасяне определени вокални звуци – дентолабиални . Липсата на точно този зъб засяга и естетиката на цялата фронтална област(л. 78,

ВНОХД). Именно тези данни предпоставиха решението за увеличаване на обезщетението на 2000 лева, в който смисъл присъдата следва да претърпи изменение в гражданско-осъдителната си част .

Последица от това решение е и увеличеният размер на дължимата ДТ върху уважения иск (4% от 2000 лева) - 80 лева.

Във всички останали части обаче присъдата следва да се потвърди като правилна и законосъобразна, вкл. относно произнасянето по разноските, тъй като са били съобразени, както изхода на делото, така и предписанието на чл. 189 от НПК.

Във въззивната инстанция са сторени разноси само от подсъдимия и за хонорар на единия му защитник – адв. К., 500 лв. (л. 47, ВНОХД), но предвид настоящия изход на делото, не следва да се присъждат.

Предвид горното и на основание чл. 337, ал.3 и чл. 338 Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда 260015/02.12.21г., постановена по НОХД 52/21 на Панагюрския районен съд досежно размера на присъденото в тежест на подсъдимия П. П. Б. обезщетение за претърпени от пострадалия ИВ. Н. Б. неимуществени вреди и досежно размера на присъдената държавна такса *като*

УВЕЛИЧАВА размера на обезщетението - на **2000 лева** , както и размера на държавната такса - на 80 лева.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____